

Lectură spirituală : A treia săptămână din luna iunie

Duminica a XI-a de peste an - Lecturi: Exod 19,2-6a; Psalmul 99; Romani 5,6-11; Matei 9,36--10,8

Sfințenia se atinge prin credința în moartea lui Cristos pe cruce; și aceasta devine deplină prin căutarea desăvârșirii împlinind voința lui Dumnezeu prin practicarea faptelor de caritate.

Lecturile din această duminică par contradictorii și confuze.

În Scrisoarea către Romani sfântul Paul spune: *"Dumnezeu și-a arătat iubirea față de noi prin faptul că, pe când eram încă păcătoși, Cristos a murit pentru noi. Așadar, cu atât mai mult acum, când suntem justificați prin sângele lui, vom fi mântuiți prin el de mânie, deoarece dacă, dușmani fiind, am fost reconciliați cu Dumnezeu prin moartea Fiului său, cu atât mai mult, reconciliați fiind, vom fi mântuiți prin viața lui."* (Romani 5, 6-11). Dacă am scoate acest fragment din context, atunci ar trebui să desființăm toate Conferințele vincentiene din lumea întreagă și să le înlocuim cu comemorarea istorică a morții lui Isus. Dacă Ozanam și prietenii lui doreau să ajungă la mântuire și sfințenie ar fi putut să rămână cu Conferințele de istorie; pentru a ne mântui nu am avea nevoie să practicăm faptele de caritate.

În Evanghelie însă, Isus ne arată o altă perspectivă (Matei 36, 10-8). Îi este milă de mulțimi: *"căci erau istovite și părăsite, ca niște oi care nu au păstor"*. Și-i trimite pe apostoli *"să-i vindece pe cei bolnavi, să învie morții, să-i curețe pe leproși și să alunge diavolii"* și adaugă: *"În dar ați primit, în dar să dați!"* Această poruncă este clară ca să nu contăm doar pe faptul că suntem mântuiți prin moartea lui, dar avem însă și obligația să ne desăvârșim în sfințenie prin practicarea slujirii.

Contradicția dintre "doar credința" și fapte a existat de-a lungul istoriei Bisericii, mai ales în timpul Reformei Protestante și a Contrareformei când adepții lui Luther și Calvin au scos din Noul Testament Scrisoarea Sfântului Iacob. E păcat, pentru că Scrisoarea Sfântului Iacob explică foarte bine acest subiect. Sfântul Iacob nu neagă în nici un caz mântuirea dăruită prin moartea și învierea lui Isus; în gândirea sfântului Iacob oamenii desăvârșiți și drepi se nasc din credința pusă la încercare și perseverență. Cu alte cuvinte, desăvârșirea constă în unirea cu Dumnezeu și păstrarea comuniunii cu el. Apostolul adaugă însă că nu putem ajunge la

această desăvârșire decât prin perseverență și practicarea binelui. Până la sfântul Iacob, desăvârșirea (sau sfințenia) însemna să trăim în prezența lui Dumnezeu. Ceea ce Isus ne cere și sfântul Iacob adaugă în mod clar este să împlinim prin fapte voința lui Dumnezeu și așa devenim drepti (sau sfinți). Și afirmă în mod categoric: *”Căutați să împliniți cuvântul, nu numai să-l ascultați, înșelându-vă pe voi înșivă”* (Iacob 1,22).

Sfântul Paul completează această discuție când explică cu fermitate virtuțile teologale (care vin de la Dumnezeu) pe care trebuie să le trăim *”crediința, speranța și caritatea (sau dragostea), însă cea mai mare este dragostea”*.

Ca Vincențieni trebuie să practicăm cu mândrie aceste trei virtuți ce se completează reciproc. Pentru noi, caritatea nu este eficientă dacă nu este însoțită de credință, care arată că ceea ce facem, nu este filantropie ci punerea în practică a Cuvântului lui Dumnezeu.

Traducere: sora Magdalena